

Čtení na pokračování,
Část třicátá sedmá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXVII/3 ... pokračování

Costasovy oči žhnuly a s hněvem se obrátil na návštěvníka. „Odkud jste se tu objevil v tuto hodinu?“ řekl.

„Uklidni se, Costasi,“ řekl Nektarios klidně. „Nezlob se tolik. Každá pomoc, kterou nabídneme bližnímu, bude odměněna. Mnohdy dostaneme zpátky mnohem víc, nyní je tady bratr v Kristu v nouzi a my mu musíme pomoci.“

Costas odešel pro peníze a při návratu si pro sebe reptal. Podal peníze návštěvníkovi. To samé odpoledne byl Costas šokován štědrá odměnou, o níž Nektarios mluvil. Nektarios totiž obdržel pozvání od arcibiskupa Theokleta, aby sloužil svatební obřad známého, bohatého páru v katedrále. Rovněž rizarioští studenti na slavnosti zpívali, protože byli tou nejmelodičtější skupinou.

Dostali 120 drachem za svoje služby, sto bylo míněno pro biskupa a dvacet pro studenty, kteří je přirozeně předali Nektariovi.

„Nektariova slova jsou hluboce pravdivá,“ opakoval si šeptem Costas celou noc. „Opravdu jsou inspirována velkou vírou.“

KAPITOLA XXVIII/3

Jak Nektarios stárl, nesl více a více odpovědnosti a břemen.

„Zhubl jste, Vaše Eminence, vypadáte unaveně, mám o Vás obavy,“ řekl Costas Nektariovi, který pracoval v růžové zahradě.

„Nedělej si starosti, Costasi,“ ujistil ho Nektariův obvyklý mírný hlas.

„Jiní lidé ...“ váhal Costas.

„Co je s jinými lidmi?“

„No, oni pracují a lopotí se, ale také se baví.“

„A jak se baví?“

„Oni, no ... oni odpočívají ... Berou věci s klidem, jak to zpravidla říkají. Jedí sladkosti a ovoce, poslouchají hudbu, chodí do divadla.“

„Jsou blázni. Jsou blázni, když si myslí, že mohou najít radost mimo sebe. Bohatství, sláva, světské radosti jsou požitkářské, a nakonec jim tento přepych přináší jen bolest a hořkost, stoprocentně ... to je jisté ...“

„Proti tomu nic nenamítám, ale ...“

„Když říkáš ‚ale‘, tak vlastně namítáš. Každá opravdová radost má jako základ mravní štěstí.“

„Ano, to jste mi často říkal.“

„Kromě množství lidí, mezi nimiž žiješ a vidíš je každý den, existuje jiná skupina lidí, která žije v davu.“

Costas pohlédl na Nektaria se zmateným výrazem.

„Nebud' překvapený. Mezi mnoha, kteří žijí běžný život, je jich několik, jejichž život se skládá z něčeho trochu většího než hledání Pána každou minutu. To jim samo o sobě přináší osvěžení a andělskou sladkost. Jejich život je plný naděje a trvalého boje. Nicméně, pokračují s tušením něčeho, co je nazýváno ‚radostný zármutek‘. Tito lidé zůstávají neznámí. Pokud by měli odhalit zvláštní způsob svého myšlení mnoha lidem, považovali by je za divné a zesměšňovali by je, tak si to nechávají pro sebe.“

Costas byl tímto odhalením pohnut.

„Vaše Eminence, vlastně jsem myslel něco jiného. Ale musím Vám říci, i když nechcete, aby Vám to lidé říkali, Vy jste opravdu požehnaný.“

„Nepřeháněj, Costasi. Jsi mladý a snadno Tě něco nadchne.“

„Ne, ve skutečnosti ne, protože jinak bych byl ovlivněn myšlenkami nadcházejícího dvacátého století a entusiasmem. Jak jste říkal, lidé dnes hledají potěšení mimo sebe, a to je vskutku marnost. Vaše Eminence, zhubl jste a vypadáte unaveně.“

„Neboj se. Nad námi bdí vševědoucí oko, které se o nás stará.“

KAPITOLA XXIX/3

Před starým klášterem na Xantosu na Aegině byla malá zelená borovice. Před několika lety, zhruba v roce 1900, se jedna stará žena rozhodla ji přesadit. Jmenovala se Anastázie (dříve byla světu známá jako Aphrodita Mourtzinos) a byla jednou z prvních žen, které přišly do této oblasti, aby se oddaly asketickému životu. Jednoho rána vstala za svítání a hodinu se jemně pokoušela stromek vykořenit, aby jej mohla znovu zasadit blíže k chrámu Životodárného pramene (Zoodochos Pighi). Vzdálenost činila pouhé dva či tři metry. Jiná z žen musela večer před tím odjet do města na nákupy. Když začala kopat nový domov pro strom, uslyšela za sebou zvučný hlas.

„Ne tady, trochu níže. Nechej několik metrů na hrob.“

Anastázie se polekala, rychle se ohlédla a rozhlédla kolem, aby viděla, kdo to řekl. Ale nikdo tam nebyl. Znovu tedy zvedla svůj krumpáč, aby kopl do měkké půdy. Znovu uslyšela hlas, ale tentokrát byl hlasitější a delší.

„Nechej několik metrů na hrob.“

Vstala neschopná slova. Znovu se rozhlédla a neviděla nic kromě kočky, která přecházela okolo. Znovu se pokusila setřást ze sebe ten hlas a začala opět kopat, ale tentokrát jako by ji nějaká ruka odstrčila a samotný krumpáč ji táhl několik metrů zpět. Spadl s takovou razancí, že za sebou nechal v zemi hlubokou díru.

„Musí to být tak, že mě tady pohřbí,“ mumlala si pro sebe. „Určitě, to musel mluvit můj anděl strážný. Dobrá tedy, ať je tomu tak.“

Pokračovala v kopání na místě, kde přistál její krumpáč, a poté zasadila sazenici a třikrát nad ní udělala znamení kříže. Pyšně o ni pečovala a někdy k ní dokonce s láskou promlouvala. „Jen pěkně vzrůstej a rozmnožuj své jehličky, mé dítě. Můj anděl strážný mi řekl, že tady budu pohřbená.“

Bohatá zelená sazenice rostla a rostla. Jako by ji slyšela. Jednoho dne, když se k ní nakláněla, přišel biskup od Rizarioských, jehož znala jako ochránce žen, které chystaly nový klášter, a postavil se před ni. Když ho uviděla, okamžitě padla na kolena, aby se vyzpovídala.

„O čem to mluvíš, drahá ženo?“ zeptal se jí Nektarův klidný hlas.

„Mluvím o tomto stromu, vladyko, který jsem plánovala zasadit o kus dál, a můj anděl strážný je jemně tlačil na toto místo. Zdá se, že mě tady pohřbí.“

Nektarios na ni pohlédl s láskou. Jako by jeho pohled četl v její duši a stará žena se pod tím pohledem zachvěla.

„To nebude tvůj hrob.“

„Co tím myslíte?“

„Tato sazenice je opravdu nádherná, a jak osvěžující ozdoba to je pro toto suché místo.“

Anastázie zůstala v předklonu a zamyšlená. „No samozřejmě, protože tady bude nový monastýr, hřbitov bude někde jinde,“ šeptala si pro sebe. „Ale proč?“

Nektarios změnil téma. „Je tady dáma, která je velmi zbožná a přeje si něco darovat monastýru. Je to první dar. Přeje si postavit dva pokoje, aby se usnadnily moje návštěvy, a tak nebudu muset pobývat tu a tam a nebudu závislý na laskavých pozváních.“

„Výborně! Zajímalo by mě, jestli je z Aeginy? Jak se jmenuje ta laskavá dáma?“

„Ano, opravdu je z Aeginy, jmenuje se Marigo, vdova po panu Kalavrisovi.“

„Ach, to je zámožná žena, vladyko. Sláva Bohu.“

KAPITOLA XXX/3

Jednoho dne se Nektarios opět jednou náhodou setkal v chrámu sv. Ireny s metropolitou Theokletem. Metropolita se znovu zmínil o svém souhlasu se založením nového kláštera a rovněž se zmínil o zbožných dívkách ze Sparty. Nektarios byl šťastný, že to od metropolitě slyší, ale byl trochu roztržitý, měl obavy o dívky, které už byly na Aegině a jež trápily těžkosti.

Nektarios se dozvěděl, že Kateřina onemocněla kvůli extrémnímu půstu, který si přála vydržet kvůli askezi. Velmi zeslábla a Nektarios se kvůli tomu obával, že by se jí mohlo stát něco vážného v té vlhké, prastaré komůrce, kde pobývala. Nektarios tedy strávil bezesnou noc na kolenou v modlitbách za ni i ostatní. Jakkoliv unavený, taková modlitba Nektaria příliš nezatěžovala, protože minimálně cítil vazbu s neznámým Stvořitelem. Ráno, když Nektarios vstal od svých modliteb, sedl si, aby napsal dopis Kateřině. Kromě jiných rad, jí sdělil, aby se vyhnula strádání, se kterým si nedokáže poradit. „Kapitola týkající se půstu,“ psal, „říká, že je nezbytné udržet si vlastní zdraví, což jde ruku v ruce s půstem. Protože když nebudeš brát ohled na vlastní zdraví, může být po Tobě požadováno, abys opustila svoji izolaci a šla do města kvůli lékařské pomoci. Mezi námi a Bohem nestojí jídlo. Přál bych si, abys jedla všechno, co najdeš, kvůli svému zdraví, abys mohla zůstat v samotě a modlit se raději než abys musela odejít do města.“

Nektarios poslal dívkám poštou peníze a dezinfekční prostředky. Mezitím se dozvěděl, že Angeliki, nejmladší dívka, tak pilně pracovala na svém pletacím stroji, který si přivezla s sebou, že si byla schopna vydělat na denní chléb. Opravdu si přál, aby jim mohl pomoci s jejich denními potřebami, aby měly čas na modlitbu bez přerušování. Uvažoval o tom, že se na Aeginu vydá po Velikonocích, aby je postříhl na poslušnice. V následujících pěti letech je bude vést, aby se mohly vypracovat k andělskému stavu monašek.

Jednoho dne v tom samém týdnu byl pozván, aby udělil svaté pomazání v domu jedné velmi bohaté rodiny. Žili v nádherné vile o deseti akrech mimo centrum Athén v Patissiu. Všechno v domě odráželo luxus, pohodlí a extravaganci. Nacházely se tam křišťály, zlato, drahé koberce, květiny a všechny ženy nosily hedvábné oblečení. Nektarios přemýšlel o nadměrném bohatství těchto lidí a chudobě zbožných dívek na Aegině. Jeho oči v myšlenkách plakaly, ale víc kvůli těmto lidem, jejichž dům právě navštívil, kvůli jejich nevědomosti o tom, jak žijí jiní, méně šťastní lidé. Nikdo tam nevěděl o děsivé existenci některých z jejich křesťanských bratrů a sester.